

This entry is part 9 of 12 in the series Americká Pravda

Americká Pravda

Americká Pravda: Rasa, inteligence a bohatství – co nám o tomto tabuizovaném tématu říkají fakta

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 7

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 6

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 5

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 4

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 3

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 2

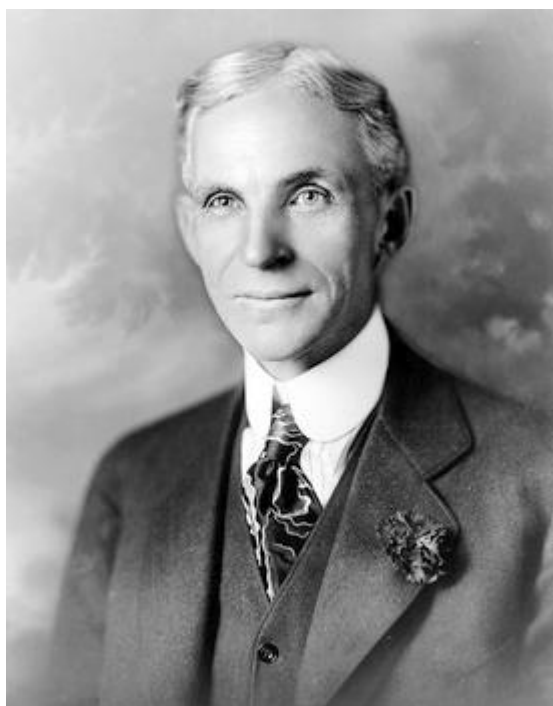
Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 1

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 2

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 1

Americká Pravda: Ku Klux Klan a hromadné rasistické vraždění

David Irving a jeho fascinující historiografie

Henry Ford (foto z roku 1919)

Autor: Ron Unz

Úvodní část si můžete přečíst **[zde](#)**.

Byť se mi nakonec povedlo prokousat všemi čtyřmi svazky *Mezinárodního Žida*, nekonečný přívál popisu židovských pletich a prohřešků začal být po jisté době únavný, tím spíše když mnohé z uváděných příkladů mohly působit jako zásadní mezníky v roce 1920 nebo 1921, dnes jsou však v podstatě nadobro zapomenuty. Většinu obsahu tak lze charakterizovat jako sbírku dosti monotónních stížností na židovské protiprávní jednání, skandály a skupinovou sebestřednost, tedy poměrně všední záležitosti, jaké bychom za běžných okolností na stránkách obyčejných novin a časopisů, tím spíše bulvárnějšího ražení, právem očekávali.

Těžko však toto úzké zaměření klást autorům za vinu. Opakovaně totiž zdůrazňovali, že kvůli ochromujícímu strachu z židovských aktivistů a vlivu se skoro všechna běžná americká média jakékoliv debatě o těchto poměrně důležitých záležitostech vyhýbají. A protože tato nová publikace vznikla primárně s cílem tuto mezeru vyplnit, její obsah se logicky musel točit

právě kolem židovských témat. Autoři článků si kladli za cíl postupně rozšiřovat mantinely přípustné veřejné debaty, a tak časem dotlačit i další periodika k otevřeným diskusím o židovských nepravostech. Když tedy uznávané a čtené časopisy jako *The Atlantic Monthly* či *Century Magazine* skutečně začaly otiskovat články v tomto duchu, bylo to označeno za velký úspěch.

Dalším a neméně důležitým přáním a cílem publikace bylo lépe informovat obyčejné Židy o vysoce problematickém chování předáků jejich společenství. Čas od času se tak v publikaci objevil pochvalný dopis od čtenáře, který se označoval za „hrdého amerického Žida“, někdy dokonce s přiloženým šekem na předplatné pro další příslušníky komunity. Podobné počiny čas od času posloužily i jako odrazový můstek a téma delší diskuse.

A jakkoliv se podrobnosti jednotlivých příběhů od těch dnešních v mnohém výrazně lišily, obecné vzorce kritizovaného chování působí až podivuhodně důvěrně. Změňte pár detailů, započtete století proměn společnosti a řada příběhů jako by z oka vypadla tomu, o čem se lidé znepokojení budoucností naší země polohlasně baví dnes. Nanejvýš zajímavé jistě je, že některé ze sloupků se dokonce věnují napatým vztahům mezi prvními sionistickými osadníky v **Palestině** a sousedním původním obyvatelstvem. Jejich autoři si stěžovali, že pod židovským nátlakem média často zprávy z Palestiny naprosto překrucují nebo některé ohavnosti spáchané sionisty zamlčují.

Samozřejmě se nemohu zaručit za celkovou přesnost obsahu těchto svazků, přinejmenším se ale jedná o nesmírně cenný zdroj „surového materiálu“ pro další historické bádání. Značné množství popisovaných událostí a incidentů soudobý střední publikační proud zcela opomíjí a tím více to platí i pro pozdější historické narativy, když i tak všeobecně známé skutečnosti jako Schiffova zásadní finanční podpora bolševického hnutí kompletně zmizely v orwellovské „paměťové díře“.

Protože autorská práva na *Mezinárodního Žida* dávno vypršela, přidal jsem svazky do mé sbírky HTML knih, kde si je zájemci mohou přečíst a učinit si o nich své vlastní závěry.

Jak už jsem poznamenal, drtivá většina obsahu *Mezinárodního Žida* působí jako dosti jednotvárné vršení stížností na židovské nepravosti. Najde se však jedna dosti zásadní výjimka, která v očích moderního čtenáře zcela mění vyznění celého projektu – skutečnost, že editor bral nanejvýš vážně *Protokoly sionských mudrců*. Nejspíš žádná moderní „teorie spiknutí“ nemusela čelit takovému přívalu očeňování a výsměchu jako *Protokoly*, cesta zvědavého ducha však nezřídká nabývá své vlastní hybnosti, a tak jsem se nakonec i já začal o tento nechvalně proslulý dokument zajímat.

Protokoly se podle dostupných informací poprvé objevily v poslední dekádě 19. století a v Britském muzeu mají výtisk z roku 1906, tehdy se jim však ještě příliš velké pozornosti

nedostalo. To se však mělo zásadním způsobem změnit po bolševické revoluci a svržení nejednoho zavedeného režimu na sklonku 1. světové války a bezprostředně po ní, jež vedlo mnohé k hledání společné příčiny tolika nebývalých politických otřesů. Z odstupu mnoha desetiletí mi text *Protokolů* přišel poměrně mdlý, dokonce nudný: sáhodlouhé rozepisování plánu tajné subverze s cílem oslabit předivo společnosti, poštvat proti sobě jednotlivé skupiny, úplatky a vydíráním získat kontrolu nad politickými elitami a nakonec vtisknout společnosti nový řád a hierarchii pod nezpochybnitelnou nadvládou nové skupiny. Jistě, najde se tu řada bystrých politických i psychologických postřehů, hlavně o nesmírné moci médií nebo výhodách využívání nastrčených politických vůdců, skrznaskrz zkompromitovaných nebo neschopných, a proto snadno ovladatelných. Nic dalšího mě však nijak zvlášť do oka neuhodilo.

Jedním z důvodů, proč mě *Protokoly* vůbec neuchvátily, může být i to, že v průběhu století, které od jejich zveřejnění uplynulo, se tato ďábelská spiknutí tajných skupin stala všedním motivem zábavního průmyslu: nespočetné tisíce špionážních thrillerů a vědeckofantastických příběhů předkládají příběh s podobnou základní kostrou, zpravidla ovšem využívající mnohem více strhující prostředky jako superzbraně nebo drogy se silným účinkem. Kdyby některý z protihráčů Jamese Bonda předestřel svůj záměr podmanit si svět prostřednictvím prachobyčejné politické subverze, obávám se, že by se z dané bondovky velký kasaštyk nestal...

Před sto lety však zjevně šlo o představy neotřelé a vzrušující. Osobně mi dokonce přišla debata nad *Protokoly* v nejedné kapitole *Mezinárodního Žida* mnohem zajímavější a přínosnější než text samotný. Autoři Fordem vydaného díla k nim přistupují jako ke kterémukoliv jinému historickému dokumentu: zkoumají jeho obsah, spekulují nad jeho původem a zamýšlí se, zda skutečně je tím, za co se vydává, tj. přibližným záznamem výroků skupiny spiklenců usilujících o světovládu, v obecném povědomí identifikovaných jako elitní spolčení mezinárodních Židů.

Protokoly ale brali nanejvýš vážně také další současníci. Ctihodný list *Times of London* se nejprve jednoznačně postavil za jejich pravost, než vzal pod značným nátlakem toto prohlášení zpátky. Podle toho, co jsem se dozvěděl, se v Evropě té doby prodalo víc výtisků *Protokolů* než kterékoliv jiné knihy s výjimkou Bible. **Bolševická vláda** v Rusku pak dílu vzdala svůj vlastní krvavý hold, když se i pouhé držení *Protokolů* rozhodla bez dalšího trestat smrtí.

Byť autoři *Mezinárodního Žida* dospěli k závěru, že *Protokoly* zřejmě jsou autentické, soudě podle stylu i provedení o tom nanejvýš pochybuji. Při brouzdání po internetu jsem se už před drahnou řádkou let setkával s celou paletou odlišných názorů – a to dokonce i v krajně pravicovém koutku webu, kde se o podobných záležitostech mluví s oblibou a bez zábran. Utkvělo mi v paměti, jak jistý přispívatel na internetovém fóru označil *Protokoly* za „založené na skutečné události“, tedy že podle něj dokument sestavil člověk obeznámený s tajnými machinacemi elity mezinárodního Židovstva proti vládnoucímu režimu v carském Rusku i jinde jako nástin svého vnímání jejich strategických záměrů, což zní jako vysoce věrohodný výklad.

Jiný čtenář označil *Protokoly* za kompletně smyšlené, ale přesto nanejvýš důležité. Nabízejí podle něj velice bystré postřehy o metodách, s jejichž využitím by malá skupinka spiklenců mohla tiše podkopat a svrhnout i ty nejmocnější vládnoucí garnitury, čímž se dle jeho soudu právem řadí po bok Platonovy *Ústavy* a Machiavelliho *Vladaře* mezi trojici nejvlivnějších děl západní politické filozofie. *Protokoly* by se podle něj měly povinně číst v každém politologickém kurzu. Jak podotýkají i Fordovi autoři, v *Protokolech* samotných najdeme jen několik ojedinělých zmínek o Židech a všechna domnělá spojení s židovskými spiklenci by z textu mohla být snadno vyňata, aniž by jakkoliv utrpěl jeho obsah.

Ať je to, jak chce, zpřístupnil jsem toto útlé dílko jako HTML knihu, v níž se snadno čte i vyhledává.

Některé ideje mají následky, jiné nikoliv. Přestože mé učebnice dějepisu pro začátečníky často hovořily o antisemitské činnosti Henryho Forda, jeho vydání *Mezinárodního Žida* nebo souběžné popularitě *Protokolů*, nevzpomínám si, že by kdy padla zmínka o nějakém jejich trvalejším politickém dědictví. Když jsem si však na vlastní oči přečetl obsah knih a doplnil si informace o jejich nesmírné dobové oblibě i masové celoamerické cirkulaci *The Dearborn Independent*, rychle jsem dospěl k velice odlišnému závěru.

Proimigrační liberálové, zhusta židovského původu, už po desetiletí s oblibou opakují, že antisemitismus byl jednou ze silných pohnutek za přijetím amerického imigračního zákona z roku 1924, který na příštích 40 let dramaticky omezil imigraci z Evropy. Protiimigrační aktivisté to vždy podobně rozohněně popírali. Dobové prameny a dokumenty rozhodně podporují spíše jejich pozici, samozřejmě ale navždy zůstane nezodpovězena podle mě velice zajímavá otázka, jaké důležité soukromé rozhovory se do záznamu a na stránky *Congressional Record* nedostaly. Drtivá všelidová podpora omezení imigrace byla po generace účinně neutralizována vlivnou podnikatelskou lobby, která ohromně bohatla na vysoké konkurenci na trhu práce a z toho plynoucích nižších mezd. Po roce 1924 se však situace náhle výrazně proměnila a i bolševická revoluce v Rusku na to jistě musela mít nemalý vliv.

Rusku, z drtivé většiny obývanému Rusy, po staletí vládly ruské elity. Poté však silně židovští revolucionáři, pocházející z menšiny představující pouhá čtyři procenta obyvatelstva země, využili vojenských neúspěchů a politické nestability a chopili se vlády nad zemí. Někdejší elity buď zmasakrovali, nebo je vyhnali jako ožebračené uprchlíky ze země.

Trockij i mnoho dalších čelních židovských revolucionářů žili jako exulanti v New Yorku a po úspěchu revoluce řada jejich příbuzných a soukmenovců, kteří v Americe zůstali, začala hlasitě prohlašovat, že podobná revoluce je na pořadu dne i tady. Masivní imigrační vlny na přelomu 19. a 20. století, ponejvíce z Ruska, navýšily židovský podíl v americkém obyvatelstvu na 3 %, tedy podobnou úroveň jako v Rusku v předvečer revoluce. A když mohly být rozhodnou akcí židovských revolucionářů tak náhle svrženy ruské elity, není jen a pouze logické, že se podobného osudu obávaly o anglosaské elity, těšící se tehdy v USA ještě výsadnímu postavení?

„Rudá hysterie“ roku 1919 byla jednou z podob reakce, při níž byli pozatýkáni a deportováni četní imigranti-radikálové jako Emma Goldmanová. V roce 1921 pak většina národa fascinovaně přihlížela bostonskému procesu se Saccem a Vanzettim, souzených za vraždu a usoudila, že i další skupiny imigrantů jsou náchylné k radikalizaci a politickému násilí, takže by se potenciálně mohly stát židovskými spojenci v revolučním hnutí, podobně jako to učinili Lotyšů a další roztrpčené menšiny v Ruské říši během bolševické revoluce. Drastické utišení migračních kohoutů bylo naprosto zásadní, jinak by mohly počty těchto nebezpečných cizinců každoročně narůstat o stovky tisíc a ještě navýšit jejich už tak ohromné zastoupení v největších metropolích východního pobřeží.

Výrazné omezení imigrace by nepochybně vedlo také k růstu mezd dělníků a osekání zisků podniků. Obavy o zisk však rychle ustupují na vedlejší kolej, pokud se opodstatněně bojíte, že i s celou rodinou skončíte před bolševickou popravčí četou nebo na útěku do Buenos Aires jen s tím, co máte na sobě a pár narychlo sbalenými kufry.

Jistě bychom na podporu této teze měli zmínit i neúspěch Kongresu při prosazování podobně restriktivních legislativních omezení imigrace z Mexika a ostatních latinskoamerických zemí. Představitelé místní podnikatelské loby v Texasu na americkém jihu vnímali zachování neomezené mexické imigrace jako důležitou podmínku udržení svých hospodářských výsledků a Mexičany označovali za dobré lidi a politicky poddajné pracanty, kteří stabilitu země v žádném případě nijak neohrožují. Kontrast proti Židům a některým dalším skupinám imigrantů z Evropy tedy sotva mohl být výraznější.

Dalším z důsledků pak mohly být i mnohem méně známé spory z počátku 20. let o omezení podílu židovských studentů na školách Břečťanové ligy. Jerome Karabel ve své uznávané knize z roku 2005 *Chosen* (Vyvolení) dokumentuje, jak se nesmírně prudký nárůst počtu i podílu židovských studentů na Harvardu, Yaleu, Princetonu i dalších prestižních univerzitách ve 20. letech stal otázkou zásadní důležitosti pro angloamerické elity, jež tyto instituce vytvořily a mezi studentstvem vždy dominovaly.

Následkem toho vypukla tichá válka o přijímání studentů, vedená v médiích i politice, kdy se vládnoucí Anglosasové („WASPs“) snažili omezit židovské počty, zatímco Židé usilovali o jejich zachování nebo navýšení. Jakkoliv se zřejmě nedochovaly žádné zdokumentované přímé odkazy na ohromně populární celostátní časopisy a knihy vydávané Henrym Fordem nebo podobné materiály, jen těžko si lze představit, že by akademičtí bojovníci nebyli alespoň povšechně obeznámeni s tehdy tolik rozšířenými teoriemi o židovském útoku proti gójské společnosti. Je tak poměrně snadno uvěřitelné, že natolik ctihodný bostonský „brahmin“, jako byl děkan Harvardu A. Lawrence Lowell, považoval svůj vlastní umírněný „antisemitismus“ za nanejvýš rozumný kompromis mezi šokujícími pozicemi zastávanými Fordem i dalšími na jedné straně a výzvami ke zrušení veškerých limitů židovského zastoupení, po němž volali jeho protivníci, na straně druhé. I sám Karabel uvádí celospolečenský dopad Fordových publikací jako nepominutelný faktor této akademické ságy.

V této době se anglosaské elity ještě mohly opřít o převahu v médiích. Výrazně židovský filmový průmysl byl teprve v plenkách a totéž platilo i pro rozhlas. I většina nejčtenějších

tiskovin dosud zůstávala v nežidovských rukou, a tak potomci zakladatelů Ameriky vyšli z tohoto kola souboje o přijetí na univerzity vítězně. Když však válka opětovně vypukla o několik desítek let později, strategický politický i mediální terén se úplně proměnil: Židé dosáhli téměř rovnocenného postavení v tisku a dále posílili svou dominanci v mnohem vlivnějších elektronických mediálních formátech jako film, rozhlas a rodící se televize. V tomto odvetném kole proto snadno zvítězili a kontrolu svých dlouholetých etnických rivalů rozdrtili do té míry, že nakonec dosáhli takřka **úplné nadvlády nad těmito elitními institucemi**.

Ironií osudu je velmi dobře možné, že to nejtrvalejší kulturní dědictví masově rozšířené protizidovské agitace dvacátých let je to jen málo známé i zjevné. Jak už jsem zmínil, pro moderního čtenáře můžou být *Protokoly* poměrně nudné, nemastné neslané – skoro jako by před sebou měli přepis extrémně rozvláčného monologu jednoho z ďábelských zloduchů z dobrodružství Jamese Bonda. Vůbec by mě ale nepřekvapilo, kdyby šipka kauzality skutečně ukazovala, ale opačným směrem. Ian Fleming vytvořil zkraje 50. let svou sérií mezinárodních bestsellerů nový žánr a spekulace nad zdroji jeho inspirace mohou být nanejvýš zajímavé.

Fleming prožil mládí ve 20. a 30. letech minulého století, kdy *Protokoly* patřily mezi nejčtenější knihy v mnoha evropských zemích a prestižní britské deníky, těšící se nejvyšší důvěryhodnosti, popisovaly zdárně uskutečněné plány Jacoba Schiffa a dalších mezinárodních židovských bankéřů na svržení britského spojence, cara, a jeho nahrazení vládou židovských bolševiků. Fleming navíc později působil v řadách britských tajných služeb, takže nepochybně měl možnost obeznámit se s celou záležitostí mnohem podrobněji než jen z novinových titulků. Úplná náhoda není podle mě ani to, že dva asi nejznámější bondovští „záporáci“, Goldfinger a Blofeld, mají velice židovsky znějící jména a že se tolik zápletek točí kolem plánů na ovládnutí světa Spectre, tajnou a záhadami opředenou mezinárodní organizací, nepřítel vřech vlád světa. Byť jsou *Protokoly* samotné dnes pozapomenuty, jejich kulturní vliv pravděpodobně přežívá v bondovských filmech, které se svými sedmi miliardami dolarů utrženými v kinech řadí při započtení inflace mezi nejúspěšnější filmové série v dějinách.

Rozsah, v němž mohou uznávaná historická fakta zmizet ze světa, nebo se znovu objevit by v nás jistě měl vyvolat značnou opatrnost před tím uvěřit čemukoliv, co se dočteme v našich běžných učebnicích, tím spíše pak k tomu, co nasajeme z notoricky pomíjivých elektronických médií.

V prvních letech bolševické revoluce takřka nikdo nezpochyboval masivní židovskou úlohu v této světodějně události, ani jejich podobně prominentní zastoupení v nakonec neúspěšných pokusech nastolit bolševické republiky rad v Maďarsku a částech Německa, Tak kupříkladu britský exministr **Winston Churchill v roce 1920 odsoudil „židovské teroristy“**, kteří ovládli Rusko i další části Evropy a dodal, že „většinu čelních představitelů tvoří Židé“ a „převaha Židů v sovětských institucích je snad ještě více ohromující“. Stěžoval si také hrůznosti, kterých se tito Židé dopustili na německých a maďarských obětech.

Velice podrobné shrnutí obrovské židovské role v revoluci přinesl i někdejší ruský korespondent pro *Times of London* Robert Wilton ve svých knihách *Russia's Agony* (Ruská

agonie/vnitřní voj, 1918) a *The Last Days of the Romanovs* (Poslední dny Romanovců, 1920), byť jedna z nejotevřenějších kapitol se podle všeho do anglického vydání nedostala. V následujících letech se pak fakta týkající se masivní finanční podpory bolševiků mezinárodními židovskými bankéři jako Schiff a Aschberg běžně objevovala v médiích hlavního proudu.

Vztah Židů a komunismu byl obdobně silný také v Americe, a dlouhá léta vycházely největší komunistické noviny v naší zemi v jidiš. Když byly konečně zveřejněny dokumenty projektu Venona, jasně ukázaly, že ještě ve 30. a 40. letech minulého století pocházela podivuhodně velká část komunistických špiónů v Americe z řad židovského společenství.

Osobní vzpomínky tato suchá historická data povětšinou potvrzují. Počátkem tohoto století jsem měl příležitost poobědvat s postarším a velice uznávaným kybernetikem, s nímž jsme se do jisté míry spřátelili. Během rozhovoru o tom i onom se zmínil, že oba jeho rodiče byli zapálení komunisté. Protože jeho mého zjevně ukazuje na irské kořeny, vyjádřil jsem své překvapení a podotkl, že skoro všichni tehdejší komunisté byli Židé. Odvětil, že tak tomu skutečně bylo, ale že z tohoto etnika pocházela jen jeho matka, zatímco otec nikoliv, což z něj v jejich politických kruzích dělalo velmi vzácnou výjimku. Strana se proto jeho otce vždy snažila jmenovat do co nejviditelnější veřejné role, aby tak dokázala, že ne všichni komunisté jsou Židé. Přestože byl ukázněný komunist a řídil se stranickou disciplínou, role takového „talismanu“ mu byla značně proti srsti.

Jakmile však komunismus v Americe v 50. letech prudce vyšel z módy, skoro všichni přední „komoušobijci“ jako senátor Joseph McCarthy usilovně bagatelizovali – až skrývali – etnický rozměr hnutí, proti němuž tak ostře vystupovali. O řadu let později například Richard Nixon v soukromí nenuceně popisoval obtíže, které on i další protikomunističtí vyšetřovatelé zažívali, když se pokoušeli soustředit na nežidovské cíle, jelikož skoro všichni podezřelí ze špiónáže pro Sověty byli Židé. Když se tyto nahrávky dostaly na veřejnost, Nixonův údajný antisemitismus poskytl médiím munici pro smršť skandálních titulků, přestože jejich obsah očividně mířil (v židovské otázce) přesně opačným směrem.

Tento poslední bod je myslím obzvláště zásadní: jakmile je totiž zaznamenaná historie náležitě přikrášlena nebo přepsána, z jakýchkoliv případných přežívajících zbytečků původní reality se v očích společnosti často stávají bizarní halucinace nebo opovrhované „kospirační teorie“. Vždyť i dnes si případní zájemci mohou na vždy tak poutavých stránkách Wikipedie přečíst tři a půl tisíce slov dlouhý výpad proti pojmu „židovský bolševismus“, údajné „antisemitské smyšlenky“.

Ještě si vzpomínám, jak se v 70. letech mohutný uragán americké chvály, vršené na Solženicynovu trilogii *Souostroví Gulag*, na chvíli téměř zastavil, když si někdo povšimnul jedné z fotek ve více než dvoutisícistránkovém díle, na níž jsou podobizny mnoha nejvýše postavených velitelů systému gulagů doprovázeny jejich neomylně židovskými jmény. Tato drobnost měla podle kritiků zcela vážně vrhnout na slavného autora stín podezření z antisemitismu, jelikož skutečná realita olbřímí židovské úlohy v NKVD i systému Gulag byla už v té době ze všech standardních historických knih pečlivě vymazána.

Dalším příkladem může být slavný americký křesťanský „televangelista“ Rev. Pat Robertson, který roku 1991 ve své knize *The New World Order* (Nový světový řád) bez servítek útočí na „bezbožné globalisty“, jež považoval za svého největšího nepřítele. Jeho dílo se rychle dostalo mezi největší knižní bestsellery v zemi. Robertson se letmo a poněkud zkomoleně zmiňuje o 20 milionech dolarů, kterými bankéř z Wall Street Jacob Schiff podpořil komunisty, přičemž se ovšem důsledně vyhnul jakýmkoliv zmínkám o židovství a své tvrzení navíc ničím nepodložil. Na jeho dílo se obratem snesla vlna odsudků a posměchu elitních médií, která zmínku o Schiffovi předkládala jako nezvratný důkaz autorova blouznivého antisemitismu. Musím se těchto kritiků trochu zastat: v době před rozšířením internetu měli k dispozici pouze rejstříky několika standardních historií bolševické revoluce, a když v nich nenašli o Schiffovi ani jeho penězích jedinou zmínku, logicky usoudili, že Robertson nebo jeho zdroj si nepravděpodobnou historku jednoduše vymysleli. Sám jsem tehdy ostatně reagoval úplně stejně.

Teprve po smrti sovětského komunismu v roce 1991, kdy přestal být vnímán jako nebezpečná nepřátelská síla, se americkým akademikům znovu otevřela možnost psát a vydávat díla hlavního proudu, jež postupně obnovila skutečný obraz této kapitoly dějin. Z mnoha stran chválené knihy jako *Židovské století* Yuri Slezkina (Princeton University Press, 2004) v mnoha ohledech přinášejí narativ v souladu s dávno zapomenutým dílem Roberta Wiltona, ostře se však rozcházejí s historiografií onoho asi osmdesátiletého mezidobí, povětšinou realitu spíš zamlžující.

Ještě před deseti lety jsem zastával neurčité přesvědčení, že *Mezinárodní Žid* Henryho Forda byl výtvar politické vyšinutosti a *Protokoly* všeobecně známý podvrh. Dnes však vnímám prvně jmenované dílo jako potenciálně užitečný zdroj o historických událostech, které jsou v mainstreamovějších historických popisech zamlčeny a co se *Protokolů* týče... řekněme, že jsem přinejmenším ochoten vyslechnout argumenty, proč si zasluhují místo po Platonově a Machiavelliho boku v panteonu klasických děl západního politického myšlení.

Druhá, závěrečná část článku Rona Unze *Americká Pravda: the Bolshevik Revolution and Its Aftermath* vyšla na stránkách Unz Review 23. července 2018.

Series Navigation

<< Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 1 Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 1 >>